

نتیجه گرفت دستفروشی اگرچه جرم نیست اما تخلف است و باید به صورت قانونی با آن برخورد شود. با توجه به ماده ۵۵ قانون شهرداری‌ها، این نهاد مسوول برخورد با هرگونه سد معبر تعیین شده است. (البته در این زمینه می تواند از کمک‌های نیروی انتظامی و سازمان بهزیستی نیز بهره مند شود).
عدم رعایت بهداشت برای دستفروشان سیار دوره گرد که مواد غذایی را عرضه می‌کنند به دلیل در دسترس نبودن امکانات شست و شو و ضد عفونی کننده نظارت ماموران بهداشت را می‌طلبد.

در شرایط کنونی شهرها، دستفروشی می‌تواند یک فرصت مناسب باشد و نهادهای مدیریتی می‌توانند با رسیدگی به آن، مانع از بروز آسیب‌های اجتماعی مانند تکدی‌گری و قاچاق مواد مخدر شوند. به این منظور می‌توانند فضاهای مناسبی را در بخش‌های مختلف (و پر تردد) شهر در نظر گرفته و با دریافت مبلغی اندک، این مکان‌ها را در اختیار دستفروشان برای عرضه کالاهای خود قرار دهند؛ اقدامی که در دیگر شهرها تحت عنوان بازارهای روز است و این اقدامی مطلوب برای ساماندهی به وضعیت برخی دستفروشان بوده است.

این پدیده شهری است. دستفروشان به دلیل اینکه هزینه‌های مربوط به اجاره ملک، عوارض و مالیات را پرداخت نمی‌کنند، معمولاً کالای خود را با قیمتی پایین تر از مغازه‌ها عرضه می‌کنند که این امر موجب استقبال سطح متوسط جامعه از این فعالیت می‌شود. اما در حال حاضر پیامدهای منفی دستفروشی در شهرهای ما تا حدی زیاد است که جوانب مثبت آن را کاملاً تحت تأثیر قرار داده است.

ایجاد سد معبر و اختلال در رفت و آمد عابران در پیاده‌روها، عرضه محصولات با کیفیت پایین، ایجاد زمینه‌های بروز تکدی‌گری، کیف قاپی، جیب زنی و قاچاق مواد مخدر و زشت کردن سیمای فضاهای شهری از جمله عوارض آنها است.

در قوانین کیفری، مجازات خاصی برای دستفروشی در نظر گرفته نشده و نمی‌توان آن را جرم تلقی کرد، اما می‌تواند زمینه بروز برخی جرایم را فراهم کند. بر اساس قانون مدیریت خدمات شهری، کسی نباید در معابر، خیابان‌ها و پیاده‌روها مشکلی برای رفت و آمد مردم به وجود آورد. همچنین طبق قوانین هیچ فردی نمی‌تواند بدون داشتن مجوز، اقدام به عرضه محصولات کند. بنابراین با توجه به این موارد قانونی می‌توان

